

Arrest

nr. 320 201 van 17 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2024 met refertenummer 119726.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.12.2023 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.12.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn broer B.S. [...] Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 11.10.2023 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde op 27.11.2023 via Eindhoven
- 'certificat de résidence' n° [...] dd. 15.11.2023 op naam van betrokkene waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat hij op datum van het adres woonachtig is op het adres [...] en certificat de résidence' n°[...] dd. 15.11.2023 op naam van de referentiepersoon waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat hij tijdens zijn verblijf Marokko verblijft op het adres [...]
- verzend- en ontvangstbewijzen met betrekking tot geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 01.10.2018, 30.04.2019, 29.05.2019, 13.08.2019, 02.11.2019, 15.02.2020, 10.03.2020, 10.06.2020, 08.07.2020, 29.09.2020, 24.10.2020, 12.12.2020, 09.01.2021, 17.03.2021, 03.04.2021, 04.05.2021, 22.05.2021, 09.06.2021, 31.07.2021, 30.08.2021, 30.09.2021, 28.12.2021, 15.03.2023, 15.04.2023, 25.05.2023, 01.09.2023, 26.10.2023 en 10.11.2023 (verzendedata) en 05.11.2018, 04.12.2018, 26.12.2018, 05.10.2021 en 19.08.2020 (ontvangstdata)
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: individuele rekeningen Randstad voor de periode maart 2020 – september 2023; arbeidsovereenkomst [...] dd. 05.09.2023 met bijbehorende loonfiches voor de periode oktober 2023 – februari 2024
- attest dd. 25.01.2024 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen financiële of materiële steun ontvangt vanwege het OCMW te Kortrijk
- attest dd. 20.02.2024 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op datum van het attest geen financiële of materiële steun ontvangt vanwege het OCMW te Kortrijk
- verklaring van lidmaatschap CM dd. 19.03.2024 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.
- inschrijvingsformulier Nederlandse les CVO Miras op naam van betrokkene
- overzicht familieleden in België en Nederland; bijbehorende overlijdensakten
- bewijs van ongehuwde staat n°[...] dd. 22.11.2023

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de

Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk af ziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter, in deze dient opgemerkt te worden dat de Nederlandse referentiepersoon reeds sedert 13.03.2020 in België verblijft. Hij maakt dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, en van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit de voorgelegde stukken. Wat betreft de voorgelegde 'certificat de résidence' dient opgemerkt te worden dat louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens het verblijf van de referentiepersoon in Marokko, niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De advocaat van betrokkene haalt in zijn schrijven dd. 18.03.2024 ook aan dat betrokkene na zijn aankomst in Schengen kort met de referentiepersoon in Nederland verbleef. Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon reeds enkele jaren in België woonachtig is (niet langer in Nederland), en dat een kort verblijf in Nederland van enkele dagen of weken (er werd geen bijkomende info met betrekking tot dit aangehaalde verblijf in Nederland voorgelegd) alvorens door te reizen naar België, niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het gegeven dat betrokkene op 21.12.2023 officieel gedomicilieerd was op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 16.11.2022 (met geplande aankomstdatum 24.10.2023) toonde betrokkene tegenover de Nederlandse autoriteiten aan dat hij wel degelijk economisch actief was als handelaar en dat hij in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte. Hij kan bezwaarlijk in november 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen in november 2023. De vaststelling dat betrokkene ongehuwd is doet hier geen afbreuk aan. Er werden geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd. Echter, niet alleen zijn geldstortingen onregelmatig (vb. geen geldstortingen tussen december 2021 en maart 2023), ook zijn ze, zowel in zijn geheel als vanaf maart 2023, eerder beperkt. Gezien het aangehaalde onvermogen van betrokkene niet werd bewezen, werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.12.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een

nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat zowel de referentiepersoon, als meerdere overige familieleden, zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van art. artikel 47/1, 2°, 47/2, 47/3 §2 en artikel 62 §2 van de Verblijfswet. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen. Schending van artikel 52 § 4, 5de lid van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981. Schending van de Burgerschapsrichtlijn. Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 47/1, alinea 1, 2° verblijfswet stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2°; de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3 § 2 bepaalt dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

Artikel 47/2 verblijfswet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn.

Artikel 40bis Verblijfswet vormt een omzetting van de artikelen 2 b) en 7 eerste lid d) van de burgerschapsrichtlijn.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof beoogt deze burgerschapsrichtlijn de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name het doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18).

Artikel 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Het is aldus rekening houdende met deze doelstelling dat het begrip 'ten laste zijn' dient te worden geïnterpreteerd.

1.

Verzoeker verwijst naar de interpretatie van het begrip "ten laste" van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12, 16 januari 2014, par. 20-22).

Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen alle bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

2.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de verblijfswet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient er dus reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, in dit geval dus tussen verzoeker en zijn Nederlandse broer.

Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Dit stelt de Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725).

Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoon.

Uit rechtspraak van het HvJ blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont.

Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Tevens blijkt dat de lidstaten slechts over een beperkte beoordelingsmarge beschikken om deze hoedanigheid van 'ten laste zijn' te beoordelen, waarbij zij geen bijkomende voorwaarden/ belemmeringen mogen opleggen.

Deze enge beoordelingsruimte van de lidstaten werd als volgt verduidelijkt:

"40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35)."

Dit houdt in dat de lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

Indien daarentegen van de familieleden van de Unieburger wordt vereist dat zij bijkomend bewijs leveren om aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Unieburger, doch duidelijk is dat dit bijkomende bewijs in de praktijk niet makkelijk of onmogelijk kan worden geleverd, is derhalve onverenigbaar met het Unierecht (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Het Hof verwijst in deze zaak in paragraaf 60 naar punt 60 van de besluiten van de advocaat:

"60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken" (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket)

Dit werd tevens bevestigd per arrest nr. 203.688 van 9 mei 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsook het arrest nr. 255 350 van 21 mei 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat het vereisen van bijkomende stukken, die zeer moeilijk te verkrijgen waren in het land van herkomst, boven op de verklaring op eer die werd voorgelegd, in strijd is met het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Ook hier ging het in het bijzonder over het bewijs van onvermogen.

3.

Concluderend betekent dit dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen soepel moeten opstellen.

De voorwaarde van ten laste zijn dient derhalve soepel te worden geïnterpreteerd in het licht van het basisprincipe van vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden, waarbij het recht van vrij verkeer ten aanzien van de familieleden van Unieburgers zoveel mogelijk dient te worden vergemakkelijkt en van hen kan niet verwacht worden dat zij bepaalde documenten voorleggen die men in de praktijk niet kan verkrijgen.

4.

Verzoeker heeft volgende documenten voorgelegd:

- 2) Visum verzoeker
- 3) Certificat de residence verzoeker
- 4) Certificat de residence referentiepersoon
- 5) Geldtransfers
 - 13.11.23 € 195,10
 - 10.11.23 € 200

- 01.11.23 € 245,10
- 26.10.23 € 250
- 01.09.23 € 250
- 25.05.23 € 250
- 15.04.23 € 370
- 15.03.23 € 103,90
- 28.12.21 € 153,90
- 30.09.21 € 304,90
- 30.08.21 € 304,90
- 31.07.21 € 304,90
- 09.06.21 € 100
- 22.05.21 € 300
- 04.05.21 € 100
- 03.04.21 € 200
- 17.03.21 € 300
- 09.01.21 € 150
- 12.12.20 € 75
- 24.10.20 € 100
- 29.09.20 € 100
- 08.07.20 € 105
- 10.06.20 € 100
- 10.03.20 € 150
- 15.02.20 € 200
- 02.11.19 € 103,50
- 13.08.19 € 103,50
- 29.05.19 € 370
- 30.04.19 € 155
- 26.12.18 € 150
- 04.12.18 € 150
- 05.11.18 € 150
- 01.10.18 € 300

- 6) Certificat du fiance
- 7) Verblijfskaarten familieleden
- 8) Arbeidsovereenkomst
- 9) Loonfiches
- 10) Inkomsten voorgaande jaren
- 11) Attest ocmw referentiepersoon en verzoeker
- 12) Eigendomsakte

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij het “bewijs van onvermogen” primordiaal stelt in haar controle.

Verwerende partij stelt namelijk in de bestreden beslissing onder meer het volgende:

“Gezien het aangehaald onvermogen van betrokken niet werd bewezen, werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.”

Deze motivatie en interpretatie is volkomen in strijd met de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes.

Dat bewijs van onvermogen staat niet centraal in het begrip “ten laste zijn”.

Verzoeker benadrukt opnieuw dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is en dus niet behoort tot de essentie van het “ten laste” zijn.

5.

Bijkomend stelt verwerende partij dat de gelden onregelmatig en eerder beperkt zijn, quod non.

Verwerende partij ziet volledig over het hoofd dat de stortingen van zeer langdurige aard zijn. Verzoeker ontvangt al sinds 2018 gelden van zijn broer.

Ook de omvang van de gelden zijn niet beperkt, zoals verwerende partij stelt. Zo ontving verzoeker gemiddeld 200 euro per storting.

Het minimale maandloon in Marokko bedraagt ongeveer 3.200 MAD, zo'n kleine 300 euro.

Verzoeker is woonachtig te Taza, een stad in het Noordoosten van Marokko. Taza bevindt zich eerder in een armer gebied in Marokko.

Met de stortingen van gemiddeld 200 euro per keer, kon verzoeker wel degelijk voorzien in zijn eigen levensonderhoud.

Wanneer hij bezoek kreeg van zijn familie vanuit België/Nederland in het verleden, ontving hij tevens gelden. Het is echter onmogelijk om hiervan bewijzen voor te leggen.

Met betrekking tot de stortingen die verzoeker ontving, motiveert verwerende partij geheel niet inhoudelijk over de bedragen en of deze effectief afdoende zijn om te genieten in zijn levensonderhoud.

Verwerende partij haalt tevens aan dat verzoeker in november 2022 een visumaanvraag indiende in Nederland waaruit zou blijken dat hij afdoende bestaansmiddelen zou hebben.

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden.

Bijkomend kwam verzoeker pas een jaar later in 27.11.2023 de Schengenzone binnen. De economische situatie van verzoeker is aanzienlijk veranderd sinds zijn visumaanvraag in november 2022. Dit blijkt ook uit de maandelijkse stortingen van de broer van verzoeker.

Verzoeker is wel degelijk ten laste van zijn broer, en al zeker het jaar voorafgaand aan zijn vertrek naar Nederland.

Gelet op al voorgaande heeft verwerende partij geen afdoende onderzoek gevoerd naar de feitelijke omstandigheden en de reële situatie van afhankelijkheid.

Dit is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoeker herhaalt dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (zie bv RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725, RvV 31 mei 2021, nr. 255 350).

In het licht van de voorliggende feitsituatie, met de heldere en talrijke voorliggende stavingsstukken is de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk minstens manifest onzorgvuldig, alsook strijdig met de burgerschapsrichtlijn en de hierboven aangehaalde artikels.

6.

Bovendien stelt verzoeker dat hij inwoonde en zodus deel uitmaakte van het gezin op het moment dat hij nog in Marokko woonde.

Hij legde hier twee "certificate de résidence" voor waaruit blijkt dat verzoeker als de referentiepersoon verbleven hebben op hetzelfde adres.

Voor de referentiepersoon is dit uiteraard niet zijn domicilieadres, deze heeft hij namelijk in België.

De referentiepersoon verbleef wel degelijk op hetzelfde adres dan verzoeker. Dit staat onomstotelijk vast.

Verwerende partij stelt dat uit neergelegde documenten zou blijken dat er enkel kortstondig zou zijn verbleven op hetzelfde adres. Verzoeker vraagt zich af waaruit dit zou blijken.

Bijkomend wordt nergens gesteld dat verzoeker en de referentie persoon voor een vast bepaalde tijd zouden moeten hebben samengewoond alvorens dit zou leiden tot een "deel uitmaken van het gezin".

Volgens het Hof van Justitie (HvJ 15 september 2022, nr. C-22/21) moet een ander familielid, om beschouwd te kunnen worden als 'inwonend' in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a) Burgerschapsrichtlijn, het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid bestaat tussen beiden en dat zij een huishouden delen dat niet voorgewend is met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat.

Om te bepalen of er sprake is van een dergelijke band moet rekening gehouden worden met de graad van verwantschap, de hechtheid van de familieband, de reciprociteit en de intensiteit van de band, de duur van het samenleven.

Verzoeker is de broer van de referentiepersoon, zij hebben een hechte band en woonden samen vooraleer verzoeker via Nederland naar België kwam.

Bovendien maakte zijn broer jarenlang afdoende gelden over om te voorzien in zijn levensonderhoud (zie supra).

Er is zowel een hechte emotionele, alsook economische duurzame band tussen verzoeker en zijn referentiepersoon.

Bijkomend wenst verzoeker te benadrukken dat uit hetzelfde arrest van het Hof blijkt dat verwerende partij had moeten onderzoeken of de afhankelijkheidsrelatie die verzoeker met de Unieburger heeft, gebaseerd is op een nauwe, duurzame en persoonlijke band die ontstaan is in hetzelfde huishouden, in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven die verder gaat dan tijdelijk samenleven om louter praktische redenen.

Daarbij diende verwerende partij o.m. rekening moeten houden met de graad van verwantschap, de hechtheid en wederkerigheid van de emotionele band en de duur van het samenleven.

In de bestreden beslissing wordt deze overweging op geen enkele manier gemaakt.

Hiermee schendt verwerende partij dan ook bovenvermelde artikels in samenhang met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker diende een aanvraag in, gestoeld op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalde op het moment van de bestreden beslissing het volgende:

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
[...]"*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

De Raad wijst er vooreerst op dat deze bepaling van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelde op het moment van de bestreden beslissing wat volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker moet dus aantonen dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst, ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, *in casu* zijn Nederlandse broer. De verwerende partij is van oordeel dat hij dit niet aantoont.

Volgens verzoeker heeft de verwerende partij ten onrechte geoordeeld dat hij niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij viseert daarbij de volgende overwegingen:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 16.11.2022 (met geplande aankomstdatum 24.10.2023) toonde betrokkene tegenover de Nederlandse autoriteiten aan dat hij wel degelijk economisch actief was als handelaar en dat hij in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte. Hij kan bezwaarlijk in november 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen in november 2023. De vaststelling dat betrokkene ongehuwd is doet hier geen afbreuk aan. Er werden geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd. Echter, niet alleen zijn geldstortingen onregelmatig (vb. geen geldstortingen tussen december 2021 en maart 2023), ook zijn ze, zowel in zijn geheel als vanaf maart 2023, eerder beperkt. Gezien het aangehaalde onvermogen van betrokkene niet werd bewezen, werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.”

Verzoeker betwist niet dat het “ten laste” zijn impliceert dat hij in het land van herkomst materieel gesteund werd door de referentiepersoon en dat deze steun noodzakelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien, maar is van oordeel dat de voorgelegde bewijzen van geldstortingen voldoende aantonen dat hij in Marokko wel degelijk ten laste was van zijn broer, en al zeker het jaar voorafgaand aan zijn vertrek naar Nederland. Hij hekelt dat de verwerende partij het bewijs van onvermogen primordiaal acht om te beoordelen of deze geldstortingen noodzakelijk waren om te voorzien in zijn levensonderhoud. Hij stelt dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen, zoals in casu een bewijs van onvermogen, kunnen vereisen en zich daarentegen soepel moeten opstellen. Hij verwijst naar arresten van de Raad en naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat het bewijs van onvermogen bijkomend is en vaak moeilijk verkregen kan worden en dat wanneer

een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoon. Waar de verwerende partij verwijst naar de opgegeven tewerkstelling in de visumaanvraag van november 2022, wijst hij erop dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden en dat hij pas een jaar na deze visumaanvraag, namelijk op 27 november 2023, de Schengenzone binnenkwam en dat toen zijn economische situatie aanzienlijk veranderd was, wat ook blijkt uit de maandelijks stortingen van de referentiepersoon. Verder betwist hij dat de geldstortingen onregelmatig en eerder beperkt zijn en verwijt hij de verwerende partij niet inhoudelijk te motiveren over de bedragen van de geldstortingen en of deze effectief afdoende zijn om te voorzien in zijn levensonderhoud. De verwerende partij ziet volledig over het hoofd dat de stortingen van zeer langdurige aard zijn, dat hij al sinds 2018 gelden ontvangt van de referentiepersoon, dat hij gemiddeld 200 euro per storting ontving, dat het minimale maandloon in Marokko zo'n kleine 300 euro bedraagt en dat hij in een eerder armer gebied in Marokko woont, aldus verzoeker. Hij betoogt dat hij met deze stortingen wel degelijk kon voorzien in zijn eigen levensonderhoud. Tot slot wijst hij er ook op dat hij in het verleden tevens gelden ontving wanneer hij bezoek kreeg van zijn familie vanuit België/Nederland, maar dat het onmogelijk is om hiervan bewijzen voor te leggen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het administratief dossier wel degelijk het resultaat van de opzoeken bevat die de verwerende partij op 16 mei 2024 heeft gedaan in de VIS-databank en dat hieruit blijkt dat verzoeker bij zijn visumaanvraag kort verblijf in november 2022 met het oog op een familiebezoek in Nederland als beroep "commercant" opgaf en dus economisch actief was. Gelet op het feit dat het gevraagde visum kort verblijf werd afgeleverd, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat verzoeker tegenover de Nederlandse autoriteiten had aangetoond te beschikken over de nodige bestaansmiddelen. Gelet op deze vaststelling -en nog daargelaten de vaststelling dat de "andere familieleden zoals bedoeld in artikel 47/1 en artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn geen eigen verblijfsrecht ontlenen aan deze richtlijn in tegenstelling tot wat het geval is voor de familieleden bedoeld in artikel 2, lid 2 van dezelfde richtlijn maar het gastland hun binnenkomst en verblijf enkel "vergemakkelijkt" zodat verzoeker niet zonder meer kan verwijzen naar rechtspraak die betrekking heeft op familieleden bedoeld in artikel 2, lid 2- kan het niet als kennelijk onredelijk of onwettig worden aangemerkt dat een begin van bewijs wordt gevraagd van het feit dat verzoeker de overgemaakte gelden alsnog zou nodig hebben gehad voor het vervullen van zijn basisbehoeften omdat hij onvermogen was. Bij gebrek aan een dergelijk bewijs -verzoeker poneert thans wel dat zijn economische situatie na de visumaanvraag is veranderd, maar vergenoegt zich met een bewering zonder meer- toont verzoeker dus niet aan dat het kennelijk onredelijk is vast te stellen dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker op de overgemaakte geldsommen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel ze gebruikte voor andere doeleinden. Waar verzoeker stelt dat hij al sedert 2018 gelden ontvangt van de referentiepersoon van gemiddeld 200 euro per storting en dat vanaf maart 2023 er opnieuw geldstortingen werden gedaan betekent dit immers niet ipso facto dat hij niet langer economisch actief was en evenmin dat ze noodzakelijk waren om in zijn basisbehoeften te voorzien. Waar verzoeker er nog op wijst dat het minimale maandloon in Marokko zo'n kleine 300 euro bedraagt, dat hij in een eerder arm gebied in Marokko woonde en dat hij bijgevolg met deze stortingen in zijn levensonderhoud kon voorzien, doet hij geen afbreuk aan het voorgaande, temeer nu hij één en ander niet heeft toegelicht in het kader van zijn aanvraag, terwijl de bewijslast bij hem ligt en het aan de aanvrager toekomt om datgene waarop hij aanspraak meent te kunnen maken aan te tonen. In die zin is verzoekers verwijzing naar gelden die hij van familie ontving tijdens bezoeken maar die hij niet kan bewijzen evenmin dienstig om een ondeugdelijk handelen van de verwerende partij aan te tonen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat uitgebreider diende te worden gemotiveerd over het ten laste zijn in het algemeen en de geldstortingen in het bijzonder, en toont hij evenmin aan dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze heeft geoordeeld dat hij niet heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Verzoeker betoogt verder dat ten onrechte werd geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Hij viseert daarmee de volgende motivering:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

[...]

- 'certificat de résidence' n° [...] dd. 15.11.2023 op naam van betrokkene waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat hij op datum van het adres woonachtig is op het adres [...]

certificat de résidence' n°[...] dd. 15.11.2023 op naam van de referentiepersoon waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat hij tijdens zijn verblijf Marokko verblijft op het adres [...]

[...]

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit de voorgelegde stukken. Wat betreft de voorgelegde 'certificat de résidence' dient opgemerkt te worden dat louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens het verblijf van de referentiepersoon in Marokko, niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De advocaat van betrokkene haalt in zijn schrijven dd. 18.03.2024 ook aan dat betrokkene na zijn aankomst in Schengen kort met de referentiepersoon in Nederland verbleef. Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon reeds enkele jaren in België woonachtig is (niet langer in Nederland), en dat een kort verblijf in Nederland van enkele dagen of weken (er werd geen bijkomende info met betrekking tot dit aangehaalde verblijf in Nederland voorgelegd) alvorens door te reizen naar België, niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Verzoeker brengt daar tegenin dat uit de voorgelegde "certificats de résidence" onomstotelijk blijkt dat hij en de referentiepersoon verbleven hebben op hetzelfde adres in Marokko. Hij stelt dat dit voor de referentiepersoon uiteraard niet zijn domicilieadres is, aangezien hij dit in België heeft. Hij vraagt zich af waaruit zou blijken dat de referentiepersoon slechts kortstondig op het adres in Marokko zou hebben verbleven, zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing. Verder hekelt hij dat nergens wordt gesteld dat verzoeker en de referentiepersoon voor een vast bepaalde tijd zouden moeten hebben samengewoond alvorens dit zou leiden tot een "deel uitmaken van het gezin". Hij betoogt dat de verwerende partij had moeten onderzoeken of de afhankelijkheidsrelatie die verzoeker met de referentiepersoon heeft, gebaseerd is op een nauwe, duurzame en persoonlijke band die ontstaan is in hetzelfde huishouden, in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan tijdelijk samenleven om louter praktische redenen, waarbij zij rekening diende te houden met de graad van verwantschap, de hechtheid en wederkerigheid van de emotionele band en de duur van het samenleven. Verzoeker stelt dat deze overweging in de bestreden beslissing niet werd gemaakt. Hij wijst er in dat verband op dat hij de broer is van de referentiepersoon, dat zij een hechte band hebben, dat zij vooraleer verzoeker via Nederland naar België kwam samenwoonden, dat de referentiepersoon jarenlang afdoende gelden overmaakte om te voorzien in zijn levensonderhoud en dat er bijgevolg zowel een hechte emotionele, alsook economische duurzame band tussen hen is.

Het begrip "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van het begrip "inwonen bij de burger van de Unie" in de Burgerschapsrichtlijn. Eén en ander wordt als volgt uitgelegd door het Hof van Justitie:

"Artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip "andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet" in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen." (HvJ 15 september 2022, C-22/21 SRS, AA, pt 30) .

Het Hof heeft erop gewezen dat deze invulling toelaat om een gedeeld huishouden enkel als voorwendsel met het oog op binnenkomst en verblijf in de lidstaat uit te sluiten (*ibid*.pt 26). De band waarvan sprake moet van dien aard zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden (*ibid*.pt 27).

Verzoeker moet dus aantonen dat hij een dergelijke afhankelijkheidsrelatie heeft met zijn oom, reeds van in het land van herkomst. Een bewijs van samenwonen volstaat niet.

De Raad stelt vast dat uit de attesten inderdaad blijkt dat verzoeker op datum van 15 november 2023 op het adres [...] in Marokko verblijft en dat de referentiepersoon tijdens zijn verblijf in Marokko op hetzelfde adres verblijft. Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat uit het attest inderdaad niet blijkt hoelang de referentiepersoon in Marokko heeft verbleven, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij ervan uitgaat dat dit om een "kortstondig" verblijf gaat. Immers, het wordt niet betwist dat de referentiepersoon sedert 13 maart 2020 in België verblijft en hier zijn domicilieadres heeft, wat impliceert dat hij hier zijn hoofdverblijfplaats heeft. Het loutere feit dat op het attest wordt vermeld dat de referentiepersoon "tijdens zijn verblijf in Marokko" op hetzelfde adres verblijft als verzoeker, impliceert geenszins dat verzoeker deel uitmaakt van diens gezin zoals ingevuld door het Hof van Justitie. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat het attest met betrekking tot de referentiepersoon niet alleen niet verduidelijkt hoe lang hij op het adres verbleef, maar evenmin blijkt wanneer hij in Marokko en bijgevolg op het adres verbleef, en uit het attest met betrekking tot verzoeker enkel blijkt dat hij op datum van 15 november 2023 op het adres verblijft, maar niet blijkt voor hoe lang hij daar reeds woonde. Uit de attesten kan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dus niet worden afgeleid dat zij hebben samengewoond in Marokko, laat staan voor hoe lang.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven aangaande het deel uitmaken van het gezin in Nederland niet betwist. Verzoeker toont dus niet aan dat hij tot aan zijn komst naar België in 2023 via Nederland alsnog deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Door louter te verwijzen naar het feit dat hij de broer is van de referentiepersoon en te beweren dat zij een hechte band hebben en dat zij hebben samengewoond in Marokko voor zijn komst naar Schengen, toont hij dit evenmin aan. Ook de verwijzing naar het feit dat de referentiepersoon jarenlang afdoende gelden overmaakte om in verzoekers levensonderhoud te voorzien is niet dienstig, gelet op voorgaande bespreking van het "ten laste" zijn. Verzoeker toont dan ook zijn belang niet aan bij zijn kritiek dat de verwerende partij uitgebreider diende te motiveren over het deel uitmaken van het gezin.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden moet worden geweigerd aangezien verzoeker niet aantoont ten laste te zijn geweest van of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing op die punten niet afdoende is gemotiveerd.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS